

Att förlora dig

Vid avskeden regnar det alltid,
för att ögonen fyllts plötsligt
av lera från kalla landskapen,
och mörka ensamma gator.
Det finns brev,
med fuktighet och kyla,
trötthet och eviga ursäkter,
gömda samvetskval,
nödvändiga uppehåll i gryningen,
och dystra smärtsamma nederlag.
Och samma människor
som älskade varandra,
med alla kärlekens dräkter,
beskyller varandra för dem inte träffats,
för den långa ensamheten
på samma platser,
med tusen soliga dagar,
utan att omfamna varandra.
Drömmarna,
som vävdes likt en matta,
slogs de sönder
som en spegel,
brändes i skorstenen
och hjärtat lider och besvärar i bröstet.
Sorgen nekar sig
att tända månen,
och mardrömmarna blir djupare.
Vi stannar ensamma
i hjärtans hängande bro.
Ensamma,
liksom träden,
lyssnar vi till steg och mummel,
dörrarna som inte öppnas,
och röster som inte ropar på oss.
Vi sätter oss
i tidens station,
för att vänta på tågen
som inte åker någonstans,
yrande efter minnen

förstående av fel,
ångerfullt att förlora henne.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Patricio Villarroel Robles med Poeter.se id #43981 innehar upphovsrätten